

halv Arveret med Ægtebarn, og det forekommer mig, at man allerede der er gaaet saa vidt, som der paa nogen Maade er Grund til at gaa. Maa jeg gøre opmærksom paa, at om de mindst uægte af de udenfor Ægteskab fødte Børn, nemlig Slegfredbørn, er der den Bestemmelse gældende i Christian V.s danske Lov 5—2—70, at „Slegfredbarn arver ej Fader; Men dersom Fader fører Slegfredbarn til Tinge og lyser og forkynder, at det er hans Barn, og skiøder det, hvad som hand vil give det, da skal det saa meget beholde, som det skiødt vorder; Dog at det ej meere er end half Lod imod Egtebarn, og ej videre. End lyser hand det i Kiøn og Kuld, og skiøder det intet, da tager det half Lod ved Egtebarn. Er ej Egtebarn til, da tager Slegfredbarn, som tinglyst er, fuld Arv efter Faderen.“ Det vil altsaa sige, at naar Faderen har lyst sit Slegfredbarn i Kuld og Køn —, hvilket jo nu ikke foregaar paa den Maade, at han fører det til Tinge, men derved, at han lader tingløse det Dokument, hvorved dette sker —, kan han samtidig dermed bestemme, hvad han i levende Live vil give dette Barn og kun saaledes, at Barnet altsaa eventuelt maatte nøjes med, hvad der er givet det, men ikke kan fordre Arveret efter Faderen. Kun hvis Faderen ikke har bestemt noget herom, er det, at det i Kuld og Køn lyste Barn tager Arveret efter Faderen, men vel at mærke kun med half Lod, naar der er Ægtebørn til Stede. Det er altsaa en Bestemmelse, der er gældende for, som jeg siger, de mindst uægte af de udenfor Ægteskab fødte Børn. Men Bestemmelsen her gaar ganske anderledes vidt, og jeg maa tilstaa, jeg tror ikke, det vil være muligt at faa Loven vedtagen med en saadan Bestemmelse. Jeg vil derfor meget henstille, at vi vedtage Ændringsforslaget Nr. 13.

Ordlyden af Flertallets Ændringsforslag under Nr. 10 giver mig Anledning til at gøre en lille Bemærkning. Den ærede Ordfører (Sveistrup) sagde, at man havde i Ændringsforslaget Nr. 10 søgt at give § 3, som nu altsaa gaar over til en ny § 9, en mere overskuelig Form, og jeg skal indrømme, at Formen er bleven mere overskuelig, men Indholdet er sandelig blevet i højeste Grad sort. Maa jeg gøre opmærksom paa følgende Afsnit, der staar i Ændringsforslag Nr. 10, hvor der tales om den Edsaflæggelse, som en Moder skal kunne fordre at blive stedt til. Der staar: „For at stedes til Aflæggelse af saadan Ed skal Moderen, efter at Faderens Under-

holdspligt er fastslaaet ved hans Erkendelse inden Retten af, at han kan være Barnets Fader, eller paa anden Maade i Overensstemmelse med den gældende Ret, inden 6 Maaneder efter, at hun bevislig er kommen til Kundskab herom, og inden Faderens Død, under den til Opnaaelse af Underholdsbidrag rejste Sag eller under anden af hende for Politiretten rejst Sag, paastaa sig kendt berettiget til Aflæggelse af Ed,“ osv. Det er dog noget af det sorteste sorte, man kan tænke sig. Jeg har forelagt dette Afsnit for forskellige af de mest boglærde blandt den ærede Ordførers Meningsfæller, men de have rystet betænkeligt paa Hovedet. Jeg vil sige, at har man en klar Tanke — og det nærer jeg ingen Tvivl om, at den ærede Ordfører har — hvorfor saa ikke give denne Tanke et klart Udtryk? Man maa jo forudsætte om en Lov som denne, at den vil blive læst af mange, og bl. a. læst af Kvinder, som vente at føde Børn udenfor Ægteskab, men hvis det er rigtigt, at den Tilstand, i hvilken en Kvinde befinder sig i Svangerskabstiden, paavirker Barnet, ville de aller fleste uægte Børn være stærkt udsatte for at blive Idioter, det tror jeg, jeg kan forudsige. Mødrene maa fortvivlet lægge denne Lov fra sig og gaa til en Tankelæser eller Sagfører for at blive klare over, hvorledes de i denne Sag skulle optræde. Hvorfor ikke give den Tanke, som her ligger til Grund et naturligt, simpelt Udtryk? Man har sagt meget ondt om den gamle Kancellistil, og Guderne skulle vide, at den med sin Snørklethed mange Gange virker komisk. Men den Klarhed og Gennemsigtighed, hvormed de gamle Forordninger og Love ere affattede, staa i en vidunderlig Modsætning til det kaudervælske Sprog, som man skriver i mange af Nutidens Love. Det forekommer mig, at der er noget i allerhøjeste Grad ufolkeligt i at affatte Love saaledes, at Lægmænd ikke kunne læse dem. Jeg vil bede ærede Medlemmer om at læse den norske Lov af 6. Juli 1892, som handler om Underholdsbidrag til Børn, hvis Forældre ikke have indgaaet Ægteskab. Denne Lov er skreven med en Klarhed, en velgørende Gennemsigtighed, som gør, at det ligefrem er en Fornøjelse at læse den fra det første Ord til det sidste. Men en tilsvarende Fornøjelse, tror jeg ikke, nogen faar ved at læse det Forslag, her foreligger, naar Ændringer af den Natur, jeg her har tilladt mig at nævne, komme ind deri. Jeg vil meget henstille enten til Udvalget eller til det sproglige Udvalg at faa en saa skræk-